

Amb devoció eterna

Et va dir «Queda't, que vull ensenyar-te una cosa»



Foto: Afri

La mare sempre us deia que no us refièssiu dels desconeguts. Ell no era un desconegut, era el pare del vostre amigueta, aquell nano rodanxó i caravermell que estiuejava a l'altra banda del riu. No era un desconegut, i aquelles vacances de Setmana Santa us havia convidat a veure els conills i les gallines i l'hort. Davant del cobert, va dir als germans que anessin a buscar maduixots un tros enfora, a l'altra punta de la finca, i a tu et va dir *Queda't, que vull ensenyar-te una cosa*. Se't va fer un nus, però eres massa petita per no creure els adults. Per creure't a tu.

El març, ho sabries aviat, és un temps turbulent, una mica traïdor. Et va dir que al prestatge més alt del cobert hi havia una gàbia amb gatets menuts, negres i d'ulls blaus, com a tu t'agradaven. I no el vas creure, els gatets no es tanquen en gàbies, però et vas enfilegar a la cadira, *T'ajudo*, i no calia, però ja no va deixar-te moure. I a la gàbia del prestatge més alt només hi havia gallinassa i una pudor agra, d'òxid. Vas voler imaginar que hi havia un gatet negre d'ulls blaus mentre et quedaves tu tancada dins la gàbia i se te n'anava l'ànima no saps ben bé on, seccionada pel mig.

Somiaris moltes nits gatets d'ulls blaus tancats en gàbies de galliner. Però sobretot somiaris la cara del germà bessó, tan petita com la teva, tallada d'espant i de fúria. El germà que sí que va creure's, que va desfer el camí perquè es va malfiar dels coneguts, i que ara obria amb violència la porta de la gàbia. Arrencares a volar amb una ala trencada.

Com es paga un rescat de l'infern?

Amb devoció eterna.



Creixen malgrat tot les tulipes

(<http://www.vienaeditorial.com/mostrarllibre.asp?ididioma=1&idllibre=823>)

© Sònia Moll Gamboa
© Viena editorial, 2013